Lietas Nr. C29588213
Lietas arhīva Nr. CA-0248-17/7

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2017.gada 13.martā

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija:
tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese Inta Jēkabsone,
tiesnese Sarmīte Vamža,
tiesnese Dzintra Balta,
ar tiesas sēžu sekretāri Ullu Ābolu,

atklātā tiesas sēdē izskatīja civillietu SIA "Swedbank līzings" prasībā pret /pers. A/ par parāda piedziņu un /pers. A/ pretprasībā pret SIA "Swedbank līzings" par nomas pirkuma līguma punktu atzīšanu par spēkā neesošiem no līguma noslēgšanas brīža sakarā ar SIA "Swedbank līzings" apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2016.gada 27.janvāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

SIA „Swedbank līzings" (turpmāk - prasītāja) 2013.gada 8.aprīlī cēlusi prasību pret /pers. A/ (turpmāk - atbildētājs) par parāda piedziņu.

Prasītāja norādījusi, ka 2006.gada 1.novembrī starp pusēm noslēgts līzinga līgums, saskaņā ar kuru prasītāja iegādājusies atbildētāja norādīto transporta līdzekli - vieglo automašīnu Mercedes Benz E270 savā īpašumā, piešķirot viņam tiesības to turēt, lietot un izpirkt. Savukārt atbildētājs apņēmās pieņemt minēto transportlīdzekli līzingā ar tiesībām to izpirkt, kā arī samaksāt līzinga maksājumus un citus līgumā noteiktos maksājumus.

Transportlīdzeklis nodots atbildētāja turējumā un lietošanā ar 2006.gada 1.novembra pieņemšanas - nodošanas aktu uz laiku līdz 2012.gada 15.novembrim.

Līguma 2.daļas 7.1.punktā noteikts, ka maksājumi veicami atbilstoši maksājumu grafikam, veicot maksājumus katra kalendārā mēneša 15.datumā. Atbilstoši līguma 2.daļas 8.3.1.punktam prasītāja par jebkura pielīgtā maksājuma kavējumu ir tiesīga piemērot līgumsodu 0,16% apmērā no savlaicīgi nesamaksātās summas par katru nokavēto dienu. Līgumsoda samaksa neatbrīvo atbildētāju no līgumā noteikto saistību izpildes un zaudējumu atlīdzības.

Atbildētājs nav samaksājis prasītājai līgumā pielīgtos maksājumus, tāpēc saskaņā ar līguma 2.daļas 9.3.10.punktā noteikto prasītāja izmantojusi pielīgtās tiesības vienpusēji atkāpties no līguma. Uz līguma izbeigšanas brīdi atbildētājam bija pienākums samaksāt prasītājai transportlīdzekļa neizmaksāto vērtību 16 214,80 EUR.

Līguma 2.daļas 9.5.punktā noteikts, ka prasītājas vienpusējas atkāpšanās no līguma gadījumā prasītāja ir tiesīga transportlīdzekli pārdot.

2009.gada 23.novembrī atbildētājs nodevis automašīnu prasītājas pārstāvim, ko apliecina nodošanas – pieņemšanas akts Nr.71859.

2009.gada 30.novembrī transportlīdzekļa faktiskā vērtība uz vērtēšanas brīdi noteikta 11 600,10 EUR apmērā ar nodokļiem (tirgus vērtība). 2009.gada 11.decembrī prasītāja transportlīdzekli atsavinājusi trešajai personai par pirkuma maksu 9 504,13 EUR.

Uz automašīnas pārņemšanas dienu tās neizmaksātā vērtība bija 16 214,80 EUR, kas veidojusies kā starpība starp automašīnas cenu 23 260 EUR un atbildētāja veiktajiem maksājumiem 7 045,20 EUR apmērā. Papildus atbildētājam bija jāsamaksā nesamaksātie transportlīdzekļa izpirkuma maksājumi, procenti un līgumsods 5 580,09 EUR par laika posmu no 2008.gada 15.februāra līdz 2008.gada 15.decembrim. Pēc automašīnas pārdošanas trešajai personai atbildētāja parāds tika samazināts par 9 504,13 EUR.

Pamatojoties uz Civillikuma 1401., 1425., 1469., 1472., 1512., 1548., 1587., 1589., 1590., 1651., 1775., 1779.pantu, Komerclikuma 463., 467.pantu, prasītāja lūgusi piedzīt no atbildētāja parādu Ls 10 163,92 jeb 14 461,96 EUR, kas sastāv no līzinga objekta neizmaksātās vērtības Ls 8 638 jeb 12 290,77 EUR un zaudējumiem, kas radušies transportlīdzekļa realizācijas procesā Ls 1 525,92 jeb 2 171,19 EUR, un tiesas izdevumus – valsts nodevu Ls 530,25 jeb 754,48 EUR un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus Ls 3,30 jeb 4,70 EUR, kā arī noteikt prasītājai tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt no atbildētāja likumiskos 6% gadā no pamatparāda summas.

2015.gada 28.augustā atbildētājs cēlis pretprasību un, iebilstot pret parāda summas apmēru, norādījis, ka Civillikumam neatbilst līguma 9.5. un 9.6.punkts. Starp pusēm pastāvošajām tiesiskajām attiecībām piemērojami Civillikuma 2070.panta noteikumi un Komerclikuma 463.panta otrās daļas 2.punkts. Atbildētājam (nomniekam) ir pienākums samaksāt prasītājai (iznomātājai) atlīdzību par līzinga objekta lietošanu tikai par to laika periodu, par kuru nomas maksājumi netika izdarīti, līdz auto nodošanai iznomātājai. Atbildētājs apstrīd prasītājas tiesības pēc saviem ieskatiem pārdot tai piederošo līzinga objektu. Atbildētāja ieskatā civillietā nevar apspriest zaudējumu esamību, jo prasības priekšmets ir parāda piedziņa.

Pamatojoties uz Civillikuma 1592., 2070.pantu, Komerclikuma 463.panta otrās daļas 2.punktu, atbildētājs lūdzis tiesu atzīt nomas pirkuma līguma 9.4., 9.5., 9.6.punktus par spēkā neesošiem no līguma noslēgšanas brīža, noraidīt prasību pilnā apmērā un piedzīt no prasītājas visus tiesas izdevumus.

Ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2016.gada 27.janvāra spriedumu prasība par parāda piedziņu apmierināta daļēji. No atbildētāja par labu prasītājai piedzīts līzinga objekta neizmaksātās vērtības parāds 10 194,79 EUR un izdevumi par līzinga objekta realizāciju 1 352,88 EUR, kopā 11 547,67 EUR, kā arī tiesas izdevumi 665,88 EUR apmērā, pavisam kopā piedzīts 12 213,55 EUR. Prasība daļā par līzinga objekta neizmaksātās vērtības parāda 2 095,97 EUR, kā arī izdevumu, kas saistīti ar līzinga objekta pārdošanu 818,31 EUR piedziņu noraidīta. Atbildētāja pretprasība noraidīta. No atbildētāja par labu Tiesu administrācijai piedzīti ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 6,29 EUR. Prasītājai atzītas tiesības saņemt no atbildētāja likumiskos 6% gadā no piedzītās galvenās parāda summas līdz sprieduma izpildei.

Tiesa konstatējusi, ka puses ir noslēgušas tiesisku darījumu, kura mērķis bija līzinga objekta iegūšana atbildētāja īpašumā, samaksājot par to līzinga

maksājumus.

Pamatojoties uz Civillikuma 3.pantu, tiesa norādījusi, ka Komerclikuma 5.nodaļa stājusies spēkā 2010.gada 1.maijā, līdz ar ko tās noteikumi strīdā nav piemērojami, taču Komerclikumā ietvertā līzinga līguma definīcija sniedz skaidru līzinga darījuma raksturojumu.

Atsaucoties uz judikatūrā pausto atziņu (skat. Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamenta 2002.gada 27.februāra spriedumu lietā Nr.SKC-118, Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamenta 2012.gada 19.jūnija spriedums lietā Nr.SKC-357, Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamenta 2013.gada 13.februāra spriedums lietā Nr.SKC-0005), tiesa atzinusi, ka pušu tiesiskajās attiecībās nav pamata piemērot Civillikuma 2070.panta noteikumus, jo puses šādus noteikumus līgumā nav pielīgušas. Puses, noslēdzot līgumu, tajā ir iekļāvušas savu saistību regulējumu, kas veido kompleksas darījuma dalībnieku saistības, līdz ar ko līgumslēdzēju saistības apspriežamas atbilstoši noslēgtā līguma noteikumiem. Līdz ar to tiesa līgumu atzinusi par saistošu līgumslēdzējiem un pretprasību par noraidāmu.

Tiesa nodibinājusi, ka 2006.gada 1.novembrī prasītāja, atbildētājs un transportlīdzekļa pārdevējs parakstījuši iepirkuma aktu (pieņemšanas - nodošanas aktu), kurā norādīta transportlīdzekļa iepirkuma cena 23 260,00 EUR, un ar kuru prasītāja pilnvarojusi atbildētāju saņemt transportlīdzekli no pārdevēja, veikt visas nepieciešamās darbības tā reģistrēšanai uz prasītājas vārda un apdrošināt. Atbildētāja arī piešķīrusi atbildētājam tiesības turēt un lietot automašīnu saskaņā ar līguma noteikumiem. Ar akta parakstīšanas brīdi īpašuma tiesības uz transportlīdzekli ieguvusi prasītāja.

Tiesa konstatējusi, ka lietā nav strīda par to, ka līguma noteikumi netika pildīti un maksājumi līgumā noteiktajā kārtībā un apmērā netika veikti.

Pamatojoties uz Civillikuma 1589., 1651., 1652.pantu, tiesa konstatējusi, ka atbildētājs pārstājis veikt maksājumus atbilstoši maksājumu grafikam 2008.gada 15.februārī, kad atbildētājam jau bija izveidojies parāds 405,69 EUR.

2008.gada 10.decembrī prasītāja paziņojusi atbildētājam par vienpusēju atkāpšanos no līzinga līguma. Tā kā paziņojuma parakstīšanas dienā atbildētāja parāds bija 4 979,33 EUR, tad atbildētāja rīcības dēļ bija iestājušies apstākļi, kas prasītājai deva tiesības vienpusēji atkāpties no līguma.

Tiesa atzinusi, ka saskaņā ar Civillikuma 1756.pantu puses vienojušās, ka par līzinga objekta lietošanu atbildētājs maksā prasītājai procentus, kas iekļauti maksājuma grafikā noteiktajā ikmēneša maksas summā.

Tiesa nodibinājusi, ka prasītāja 2009.gada 11.decembrī pārdevusi automašīnu trešajai personai par summu 9 504,13 EUR bez pievienotās vērtības nodokļa. Ņemot vērā šo un to, ka prasītāja automašīnu pieņēmusi 2009.gada 23.novembrī, tiesa konstatējusi, ka prasītāja nav ievērojusi līguma 9.5.punkta noteikumus, jo automašīna pārdota, neievērojot līgumā noteikto 30 dienu termiņu, un par zemāku cenu nekā tirgus cena 30 dienu laikā no transportlīdzekļa pārņemšanas dienas. Tiesa secinājusi, ka starpība starp transportlīdzekļa tirgus cenu un pārdošanas cenu ir 2 095,97 EUR (11600,10 – 9504,13). Tā kā šādu prasītājas rīcību tiesa atzinusi par neatbilstošu Civillikuma 1776.pantam, tad starpības piedziņai no atbildētāja nav tiesiska pamata.

Tiesa atzinusi, ka no automašīnas pārdošanas iegūtie līdzekļi tiesīgi novirzīti kavēto maksājumu dzēšanai, jo puses par šādu maksājumu novirzīšanas kārtību vienojušās līguma 2.daļas 9.5.punktā.

Tiesa konstatējusi, ka atbildētāja neizpildītās saistības pēc auto realizācijas ir 12 290,76 EUR, kas par 2 095,97 EUR ir samazināma. Līdz ar to no atbildētāja par labu prasītājai piedzenams parāds 10 194,79 EUR apmērā.

Attiecībā uz prasījumu daļā par 2 171,19 EUR (Ls 1 525,92) piedziņu, ko prasītājas ieskatā veido zaudējumi, kas radušies saistībā ar transportlīdzekļa realizāciju, tiesa atzinusi, ka nav pierādīta SIA "Interest" 2009.gada 11.februāra rēķinā iekļauto izdevumu un SIA "City law and finance" rēķinos iekļauto maksājumu 818,31 EUR (Ls 575,11) saistība ar transportlīdzekļa realizāciju. Līdz ar to tiesas ieskatā minēto summu piedziņai nav pamata.

Ar transportlīdzekļa realizāciju saistītos izdevumus 1 352,88 EUR (Ls 950,81) tiesa atzinusi par pamatotiem, atbildētājs šādu izdevumu nepieciešamību nav apstrīdējis, to apmaksas pienākums atbildētājam ir pielīgts ar līgumu un šie zaudējumi ir radušies atbildētāja vainas dēļ, tādēļ tie no atbildētāja piedzenami prasītājas labā.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 195.pantu tiesa noteikusi prasītājai tiesības saņemt no atbildētāja likumiskos 6% gadā no galvenās parāda summas 10 194,79 EUR līdz sprieduma izpildei, pamatojoties uz Civillikuma 1756., 1757.pantu, 1759.panta pirmo punktu.

Par Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2016.gada 27.janvāra spriedumu prasītāja iesniegusi apelācijas sūdzību un, pārsūdzot spriedumu daļā, ar kuru noraidīta prasība, norādījusi, ka tiesa nav noskaidrojusi lietas patiesos apstākļus, līdz ar to spriedums šajā daļā ir nepamatots un atceļams.

Prasītāja nepiekrīt tiesas viedoklim, ka prasītāja kā līzinga objekta īpašniece rīkojusies bez pietiekamas rūpības, pārdodot transportlīdzekli par lētāku cenu nekā tā faktiskā vērtība. 2009.gada 1.decembrī sagatavotajā transportlīdzekļa novērtēšanas aktā ir norādīta transportlīdzekļa faktiskā vērtība novērtēšanas brīdī 9 586,86 EUR un papildus pievienotās vērtības nodoklis 2 013,24 EUR, kopā 11 600,10 EUR, kā arī tā ātrās realizācijas vērtība novērtēšanas brīdī 7 190,15 EUR, kas kopā ar pievienotās vērtības nodokli 1 509,93 EUR, ir 8 700,08 EUR.

Atbilstoši standartam LVS 401 īpašuma faktiskā vērtība ir vērtēšanas datumā noteikta naudas summa, par kādu labprātīgs pārdevējs un labprātīgs pircējs vienojas. Savukārt piespiedu pārdošanas (ātrās realizācijas) vērtība ir naudas summa, ko reāli var iegūt pārdodot īpašumu laika posmā, kas nav pietiekams adekvātam mārketingam saskaņā ar tirgus vērtības definīciju. Dažās valstīs piespiedu pārdošana ir gadījumos, kad ir nelabprātīgs pārdevējs un pircējs vai pircējs ir informēts par pārdevēja grūtībām.

Ievērojot to, ka prasītāja nenodarbojas ar transportlīdzekļu pārdošanu, līzinga līgumā noteiktais 30 dienu termiņš, kad līzinga objekts pārdodams ne lētāk kā vērtējumā noteiktā tirgus cena, nav pietiekami adekvāts mārketingam transportlīdzekļa pārdošanai. Tāpēc prasītājai bija tiesības pārdot līzinga objektu par cenu, kas nav mazāka par tā ātrās realizācijas cenu, nevis faktisko vērtību.

Līzinga objekts atsavināts trešajai personai par 9 504,13 EUR bez pievienotās vērtības nodokļa, kas ir par 2 313,98 EUR lielāka nekā transportlīdzekļa ātrās realizācijas vērtība. Līdz ar to prasība šajā daļā ir apmierināma pilnā apmērā.

Tiesa ir pieļāvusi aprēķina kļūdu, jo no summas, par kādu transportlīdzeklis atsavināts 9 504,13 EUR, atņemot tā faktisko vērtību 9 586,86 EUR, starpība ir 82,73 EUR.

Pirmās instances tiesa nepamatoti noraidījusi prasību daļā par 818,31 EUR, proti, to izdevumu piedziņu, kas saistīti ar līzinga objekta pārdošanu.

No SIA "Interest" 2009.gada 11.februāra rēķina redzams, ka tas izrakstīts par īpašnieka lieguma reģistrāciju saistībā ar starp pusēm noslēgto līzinga līgumu Nr.71859. Šajā rēķinā iekļautais maksājums Ls 3,91 jeb 5,56 EUR attiecas uz līzinga objekta pārņemšanu un realizāciju.

Savukārt SIA "City law and finance" 2010.gada 8.februāra rēķins par Ls 250 jeb 355,72 EUR ir izrakstīts par līzinga objekta pārņemšanu.

Pārējie SIA "City law and finance" rēķini par kopējo summu Ls 321,20 jeb 457,03 EUR, kaut gan nav saistīti ar līzinga objekta realizāciju, tomēr atlīdzināmi saskaņā ar līzinga līguma 8.2.punktu.

Prasītāja apelācijas sūdzībai pievienojusi pierādījumus savam pamatojumam prasībai daļā par zaudējumu atlīdzību saistībā ar prasītājas interešu pārstāvību tiesā, ko veikusi SIA "City law and finance" (lietas 179. - 189.lapa).

Atbildētājs paskaidrojumus par apelācijas sūdzību tiesā nav iesniedzis.

Apelācijas instances tiesas sēdē prasītājas pārstāve uzturēja prasību un apelācijas sūdzību.

Atbildētāja pārstāvis norādīja, ka tiesa pamatoti prasību daļēji noraidījusi.

Motīvu daļa

Civillietu tiesas kolēģija, noklausījusies pušu paskaidrojumus, izvērtējusi apelācijas sūdzības motīvus, pārbaudījusi un novērtējusi lietai pievienotos rakstveida pierādījumus, atzīst, ka apelācijas sūdzība ir daļēji pamatota.

Civilprocesa likuma 432.panta piektā daļa noteic: ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākas instances tiesas sprieduma motivācijai.

Novērtējusi pirmās instances tiesas sprieduma motīvus un to atbilstību lietā esošajiem rakstveida pierādījumiem, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums prasības par zaudējumu, kas saistīti ar līzinga objekta realizāciju, piedziņu daļējai noraidīšanai ir pareizs un pilnībā pietiekams.

Civillietu tiesas kolēģija pievienojas arī pirmās instances tiesas motīviem daļā par automašīnas neizmaksātās vērtības piedziņu tiktāl, ciktāl tie attiecas uz transportlīdzekļa realizāciju, neievērojot līgumā noteikto 30 dienu termiņu. Līdz ar to atbilstoši Civilprocesa likuma 432.panta piektās daļas noteikumiem, apelācijas instances tiesas sprieduma šajā daļā nav norādāmi Civilprocesa likuma 193.panta piektajā daļā noteiktie apsvērumi.

Prasības pieteikumā norādīts, ka zaudējumus 2 171,19 EUR apmērā veido izdevumi, kas saistīti ar automašīnas realizāciju.

Izvērtējot apelācijas instances tiesā iesniegtos papildus pierādījumus un SIA "Interest" (lietas 45.lapa) un SIA "City law and finance" (lietas 47.lapa) rēķinus, redzams, ka maksājums 5,56 EUR (Ls 3,91) par īpašnieka lieguma reģistrāciju, 355,72 EUR (Ls 250) par automašīnas pārņemšanu, par pasūtītāja pārstāvēšanu tiesā (lietas 49.-54.lapa) par kopējo summu 457,03 EUR (Ls 321,20) veikts, pamatojoties uz prasītājas un minēto sabiedrību sadarbības līgumu pamata. Taču kāda konkrēti saistība minētajiem maksājumiem ir ar pušu noslēgto līzinga līgumu, prasītāja nav pierādījusi. Fakts, ka prasītāja ir apmaksājusi minēto sabiedrību rēķinus, pats par sevi nav pamats atzinumam, ka tie ir prasītājas zaudējumi. Lai atzītu, ka šo maksājumu piedziņai ir tiesisks pamats, prasītājai ir jāpierāda likumā noteiktie zaudējumu atlīdzības priekšnoteikumi, proti, tiesību aizskārēja neattaisnojama darbība, kas attiecīgos gadījumos ietver arī novērtējumu no vainojamības viedokļa; zaudējumu esamība; cēloniskais sakars starp zaudējumiem un neatļauto darbību. Turklāt ar lietas vešanu saistītie izdevumi Civillikuma izpratnē nav zaudējumi. Kam un kādā kārtībā minētie izdevumi atlīdzināmi, nosaka Civilprocesa likuma 44.pants.

Tādējādi pirmās instances tiesa pamatoti atzinusi, ka prasītāja nav pierādījusi ar auto realizāciju saistītos izdevumus 818,31 EUR apmērā.

Tomēr Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka spriedums daļā, kas attiecas uz automašīnas neizmaksātās vērtības apmēru, ir grozāms, tādēļ šajā daļā atbilstoši Civilprocesa likuma 432.panta piektajai daļai pirmās instances tiesas pamatojumam nepievienojas. Prasītājas minētie argumenti apelācijas sūdzībā attiecībā uz automašīnas neizmaksātās vērtības apmēru ir pamatoti.

No lietas materiāliem izriet, ka līzinga līgumu ir izstrādājusi pati līzinga devēja. Ietverot līguma 9.5.punktā nosacījumu, ka gadījumā, ja 30 dienu laikā no transportlīdzekļa pārņemšanas dienas līzinga kompānijai neizdodas pārdot transportlīdzekli par tirgus cenu, līzinga kompānijai ir tiesības pārdot to par zemāku cenu, šādu nosacījumu sev ir izvirzījusi prasītāja pati. To, vai šāds termiņš ir pietiekams adekvātam mārketingam transportlīdzekļa pārdošanas sakarā, kā tas norādīts apelācijas sūdzība, Civillietu tiesas kolēģijas ieskatā prasītājai bija pienākums izvērtēt pirms šī nosacījuma iekļaušanas līzinga līgumā. Izskatāmajā gadījumā līzinga līguma noteikumi ir tādi, kādus tos līgumslēdzējas puses ir pieļīgušas, un tie ir vienlīdz saistoši abām pusēm. Ja līzinga devēja ir izvēlējusies šo līguma noteikumu neievērot un atsavināt transporta līdzekli par lētāku cenu nekā tā tirgus vērtība, atbildētājam šāda rīcība nav saistoša. Pirmās instances tiesa pamatoti norādījusi, ka prasītāja nav izrādījusi pietiekamu rūpību, taču šādas rīcības rezultātā radušos zaudējumus piedzīt no atbildētāja nav tiesiska pamata.

Apelācijas instances tiesas ieskatā pirmās instances tiesa nav pareizi aprēķinājusi starpību starp summu, par kādu līzinga objekts ir ticis atsavināts trešajai personai, un līzinga objekta faktisko vērtību. Tiesa nav ņēmusi vērā, ka līzinga objekts atsavināts par summu, kurai netiek piemērots pievienotās vērtības nodoklis. Izskatāmajā lietā līzinga objekta faktiskā vērtība saskaņā ar transportlīdzekļa novērtēšanas aktu (lietas 23.lapa) bez pievienotās vērtības nodokļa ir 9 586,86 EUR, no kuras jāatņem summa, par kādu tas atsavināts, kas attiecīgi veido starpību 82,73 EUR (9586,86 - 9504,13).

Pastāvot šādiem apstākļiem, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedums attiecībā uz piedzenamo līzinga objekta neizmaksāto vērtību ir grozāms, proti, no 12 290,76 EUR, kas ir summa, ko veido atbildētāja neizpildītās saistības pēc transportlīdzekļa realizācijas, ir jāatskaita 82,73 EUR, nevis 2 095,97 EUR, un šajā daļā prasība ir apmierināma 12 208,03 EUR apmērā.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus. Ja prasība apmierināta daļēji, šajā pantā norādītās summas piespriež prasītājam proporcionāli tiesas apmierināto prasījumu apmēram (..).

No lietas materiāliem redzams, ka prasītāja veikusi valsts nodevas samaksu par prasību 474,39 EUR (lietas 8.lapa) un 280,09 EUR (lietas 60.lapa) apmērā un par apelācijas sūdzības iesniegšanu 351,31 EUR (lietas 129.lapa) apmērā, kā arī ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu samaksu 4,70 EUR (lietas 9.lapa). Atbildētājs veicis ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu samaksu 1,26 EUR (lietas 125.lapa).

Ņemot vērā to, ka prasība proporcionāli ir apmierināta par 93,77 %, tad no atbildētāja par labu prasītājai atbilstoši tiesas apmierinātajam prasījuma apmēram proporcionāli piedzenami tās samaksātie tiesas izdevumi 1 041,31 EUR ((474,39 + 280,09 + 351,31 + 4,70) * 93,77 %).

No uzziņas par ar lietas izskatīšanu saistītajiem izdevumiem lapas (lietas 2.lapa) un tiesas pavēstu uzziņas (lietas 197. - 199.lapa) izriet, ka kopējie uzskaitītie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi par tiesas pavēstu un citu dokumentu nosūtīšanu šajā lietā pirmās un apelācijas instances tiesā ir 23,91 EUR. Tā kā prasītāja bija veikusi ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu samaksu 4,70 EUR apmērā un atbildētājs 1,26 EUR, tad atbilstoši Civilprocesa likuma 39.pantam un 42.panta jēgai un būtībai no atbildētāja par labu valstij piespriežami ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 17,95 EUR (23,91 - 4,70 – 1,26 = 17,95).

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.[1]pantu atbildētājam nosakāms sprieduma labprātīgas izpildes termiņš - desmit dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 430., 432. - 434.pantu, Civillietu tiesas kolēģija

nosprieda:

Piedzīt no /pers. A/, personas kods /personas kods/, par labu SIA "Swedbank līzings", reģ.Nr.40003240524, līzinga objekta neizmaksātās vērtības parādu 12 208,03 EUR (divpadsmit tūkstoši divi simti astoņus *euro*,03 centus) un izdevumus par līzinga objekta realizāciju 1 352,88 EUR (vienu tūkstoti trīs simti piecdesmit divus *euro*,88 centus), kopā 13 560,91 EUR (trīspadsmit tūkstoši pieci simti sešdesmit *euro*,91 centu).

Piedzīt no /pers. A/, personas kods /personas kods/, par labu SIA "Swedbank līzings", reģ.Nr.40003240524, tiesas izdevumus 1 041,31 EUR (vienu tūkstoti četrdesmit vienu *euro*,31 centu).

Noraidīt prasību daļā par līzinga objekta neizmaksātās vērtības parāda 82,73 EUR un izdevumu, kas saistīti ar līzinga objekta realizāciju, 818,31 EUR piedziņu.

Noteikt SIA "Swedbank līzings", reģ.Nr.40003240524, tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt no /pers. A/, personas kods /personas kods/, likumiskos nokavējuma procentus 6% gadā no neatmaksātās parāda pamatsummas 12 208,03 EUR.

Piedzīt no /pers. A/, personas kods /personas kods/, par labu valstij ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 17,95 EUR (septiņpadsmit *euro*,95 centus).

Noteikt sprieduma labprātīgas izpildes termiņu desmit dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Noteikt, ka maksājuma dokuments sprieduma labprātīgas izpildes gadījumā nekavējoties iesniedzams Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas kancelejā.

Spriedumu var pārsūdzēt Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departamentā 30 dienu laikā, iesniedzot kasācijas sūdzību Rīgas apgabaltiesā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese *(personiskais paraksts)* I.Jēkabsone

Tiesnese *(personiskais paraksts)* S.Vamža

Tiesnese *(personiskais paraksts)* Dz.Balta